

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. — Έτος Β' Αριθ. 76

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 13 ΙΟΥΝΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

Έπιστολαί και έπιταγαί απ' εϋθείας
πρός την Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Όδος Αγίου Κωνσταντίνου 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 15 Έξω δρ. 8
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » 20 » 10

Γίνονται δεκταί και συνδρομαί ομοεισμένων
αριθμόν φύλλον, καθοριζόμενον
ύπό των έγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΕΙΝΗ. — Ξέρεις, καίμενε, αιδάνομα τύψεις. Ό άνδρας μου εινε τόσο καλός !
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Μπα ! και το βόδια εινε καλά, έν τούτοις κανεις δέν τὰ κατηγορεί
για την διακόσμηση του μετώπου των...

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ", Η ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΟΥ ΜΙΜΗΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ ΠΑΓΩΤΑ

Ελλείπει ανεμιστήρας ως επίσης και μεταλλεύου το όποιον θα εχειάζετο να πωλήσει...

Εδύθη. Έκείνη την στιγμή έχαίρεται μίαν κυρίαν διερχομένην μεταξύ της...

Είδες; Όλη η Αθήνα έγέμισε από μοτοκλέτες, παρατηρώ. Μόνον έμεις δεν θ' αποκτήσουμε καμιά...

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΒΡΑΔΥΑ... Σε βάλλους έρωσος που νερό μωχρό γυαλοκοπέι...

Πόσο λυγρή κι' άδύναμη, ορθοτή και δακρυομένη και πώς με λύπη σέρνεται κι' αντίλαλοι πικρή...

ΟΙ ΑΙΣΧΡΟΚΕΡΔΕΙΣ

Καθώς ρουφούν το αίμα μας οι πεινασμένοι ψάλλοι και μάς δαγκάνε άλλοπαια όι λυσσοσάμενοι σκύλλοι...

Το χρονικό της καρδιάς ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΤΡΟΠΟΙ

1ον. Η δεσποινίς Πιπίτσα, γυναίκα του έλαφοκόσμου, εινε από δύο μηνών έρωμένη του κ. Σώτη Τύπος...

2ον. Μετά ένα μήνα η Πιπίτσα έποφείλειται ενός ολιγομέρου ταξιδιού του κ. Σώτη, διά να εισαγάγη εις το σπίτι τον πρώην αγαπητικό της Ντίνο...

3ον. Μετά ένα μήνα η Πιπίτσα, η όποία τά έχει ήδη χαλάσει με τον Ντίνο, τά χαλάει και με τον κ. Σώτη...

Σας ευχαριστώ που με κομπλιμεντάρετε, λέγει η Πιπίτσα. Αι εινε η πρώτη φορά που μου λένε ότι κομπλιμεντάρω. Σνηθώς είμαι δυσάρεστος στις γυναίκες, κυνικός...

Κατά το τέλος του άρθρου, ο συγγραφέας μιλάει για την κατάσταση της κοινωνίας και την ανάγκη της αλλαγής.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΚΟΥΝΟΥΠΙΑ

Τέσσερες το πρωί. Ο άοριστος, θόρυβος συρταριού άνοιγμένου, ό ήχος που άφήνον συγχροόμενα μπουκαλάκια άποσπών τον Κύριον από τις γλυκύτητες του ύπνου της χαρμάνης...

Και η Μάσκινα με τον σύνθετο ψυχικό σθένος της, με την αδάμαστον του χαρακτήρος της δύναμιν, εδρεν διι δέν της έμενε τίποτε άλλο να κάμνι, εμην να συναντηθί ούκοπροσώπος με τον Φάνη και να του ζητησή προφορικά εξήγησεις επί της επιστολής του εκείνης.

Εν πρώτοις θα ήθελα πολύ να ξεύρω ότι μ' έσυγχώρησε διά την σκηνην που σού έκαμα χθες βράδυ. Έρωγα όαν κλέφτης από το σπίτι σου διότι δέν ήσταν βέβαιος περί του έαυτού μου...

ΠΛΑΝΗ

Χαρά και πόθο και όνειρον χάιδμα για λίγες ώρες γνώριον οι' αλήθεια όμοια σε λίγο μάς άγάπησι πλάναμα νέκρωσι την καρδιά μου με' ο'α σήθεια...

Από της προσεχούς εβδομάδος παρακολουθήσατε όλοι εις την «Σφαίραν» το περιεπαθέστατον έρωτικόν δράμα του Μιμηγιου και της Μάισης.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ 17 Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

— Τι εινε αυτό; διηρωτήθη η Μάσκινα μη πιστεύουσα εις ό,τι εδιδάρατε με μάτια της. Περύ της ελικρινείας της επιστολής του Φάνη, εφόσον ήτο εις τόσον κατηγορηματικόν και σαφή τόνον γραμμένη, φυσικά δέν της έπετρέπετο ν' άμφιβάλλη.

Διότι ήτο πράγματι άπίστευτον αυτό που έκαμαν ό Φάνης. Αυτός ό όποιος πάντοτε μόν, εινε αλήθεια, εις φερθή διακριτική μιά της, άλλ' ούδέποτε ούδε νίεν περι έρωτος της ειχε κάμει, πώς τόσον αλφινδίας την ήγάπησεν και τόσον έρωτικός; Ό κλοισίος αυτός τραπέζιτης, ό εκλεκτός άριστοκράτης, ό επίσημος γαμβρός, πώς έστειλε την χείρα του εις μίαν ξεπερασμένην εις μίαν πτωχήν κόρην; Και πώς θα εδίδε τ' όνομά του εις μίαν υπάλληλόν του, η όποια ήναγκαζέτο να έργάζετα διά τόν έπιούσιον της και τόν έπιούσιον της οικογενείας της;

Δέν προκείται όμως περί αυτού. Την Μάσκινα την αγαπά, την αγαπά και την σεβόμαι μαζί. Η Μάσκινα εινε ένα τίμο κορίτσι τιμίας οικογενείας, η όποια έως προχθές άκόμη συγκρατελέγτο μεταξύ τών οικογενειών της άριστοκρατικής κοινωνίας. Αι αυτό δέν μου μείνει άλλ' λώσις, παρά να την κάμω γυναίκα μου, διά να ζήσω μαζί της.

Είμαι βεβαίως πολύ έμφορη και πολύ επιθυμητή, όποτε άρκεί να δελήσης και εύκολα θα βρηθί άλλον έρωτικόν μου, διά να μου έπιβάλλει να καθήκον μου άπέναντί σου. Ότεω εις την διάθεσίν σου 30 χιλ. φράγκα τά όποια μπορείς να τά σημάξω όποτε θελήσης από την Τράπεζάν μου. Α'ν δέν σου φθάνουν αυτά, δέν έχεις παρά να μου γράψης διά να σου αούθήσω το ποσό. Υπό ένα μόνον όρον: Να ξελάσης ότι υπάρχει εις τον κόσμον Φάνης Πλατής και από της στιγμής αυτής να τον θεωρήσ έντελώς ξέγον προς το άτομόν σου. Η έρωτής του δεσμού του όποιον προκείται να συνάψω με την Μάσκινα, μου επιβάλλει να ορίσω πέπλον ληρησόντης εις το παρελθόν μου, ν' αρχίσω ζωήν έντελώς νέαν, να μη σε ξαναδώ ποτέ πλέον.

Και για το παιδί μας, για το παιδί του ούτε λέξι ό άνασθητος! άφησε να της διαπύρη η Λέλα, μόλις έτελειώσε την άνάγνωσιν της επιστολής, με την όποιαν έκλεισε δι' αυτήν η ώραιότερα σελίς του βίου της και άνετρέπετο εκ βάθρων τά σχέδια τά όποια έκπαττε διά το μέλλον.

ΞΕΝΑ ΡΟΜΑΝΤΖΑ 12 ΖΑΚΕΛΙΝΑ

Και καθώς ό Ζάκ της άνταπέδιλε τά φιλά αυτή εξηκολούθησε: — Δέν εινε και πολύ αστό αυτό που κάνομε—και άπευθυνομένη εις τόν Γκάι—ζούμς βλέπετε διαρκώς μόνοι και ξεμάθαμε τούς καλούς τρόπους, αλλά δέν μάς μέλλει για σάς.

Τότε άφησε να σάς εκφράσω την άγάπη μου. — Τό προτιμώ αυτό. — Ναί έγω για σάς μιά άγάπη βαθειά... Δέν θα ξεχάσω ποτέ αυτό που έκάλειτε για τόν άδελφόν μου. Η θυσία σας ήταν μεγάλη... Μοναδική... — Μα δέν έκαμα καμιά θυσία, έτόνος απτή. Άπλούστατα άγαπούσα τόν Ζάκ και φυσικά δέν τόν έγκατέλειπα στη δυστυχία του! Κάθε άλλη θα έκαμε τό ίδιο στη θέση μου. — Άμφιβάλλοι! — Τι άτασιάδοξος που φαίνεται! — Ημονα, αλλά εδιορθώθηκα και η άφορη είσθε σεις, άδελφούλα μου...

Μ' ένα πονηρό χαμόγελο τότε η Λινέττα τόν ήρώτησε: — Ούτε με την άδελφήν σας την Ραϊμόνδην; — Γιατί τό λένε αυτό; ήρώτησεν ό Γκάι έκπληκτος. Έπέλιξο να τά έχετε καλά μαζί. — Ω βέβαια! άγαπούμαστε αλλά ψυχρά όπω; θέλει αυτή; — Μα γιατί; — Δέν ήξεύρω, διαφέρωμε τόσο πολύ!... Θα σάς εξηγήσω: Έδώ και κάμποσα χρόνια η άδελφή σας περιποιείται με έξοδαύμαστη άφοσίωσιν τόν άν άντρα της... — Και σεις; κάποτε τό ίδιο, δέκοχον ό Γκάι. — Ναί αλλά όρα της... — Και σεις; κάποτε τό ίδιο, δέκοχον και εγώ από μετ' εο ρο τ α. Ίδου γιατί δέν συνεννοούμεθα... Γελάτε; αυτό τό βροίκετε τιποτένιο έσείς! έμένα όμως μου φαίνεται φοβερό! — Άλλά εινε τά παιδιά που θα σάς κάνοιν ν' αγαπηθήτε η μιά με την άλλη.

Τά λόγια αυτά εξέκλησαν τόν Γκάι, αλλά καθώς άντίκρουσε τό πρόσωπο της γυναικαδέλης του και είδε τά μάτια της δακρυομένα, δέν εινε τίποτε άλλη η Λινέττα έσπευσε να προσθέσθ: — Αργότερα, σάν γνωρισθώμε καλύτερα... θα σάς πώ... θα σάς εξηγήσω... εινε μιά λύπη έντελώς δική μου...

Καθόλου, δέν ήμουνα ποτέ τού κόσμου. Αισθανόμουνα τόν έαυτό μου τόσο στενοχωρημένο όταν ευρισκόμουνα μέσα εις τά σαλόνια!... Και αυτό τό πελώριο άνάστημα μου δέν άμφιβάλλοι ότι μ' έκανε να φανώμαι γελοίος. Ένώ μέσα σ'ό πλοίο και μάλιστα εις την γέφυραν περιβά κανείς τόσο όμορφαι. Αυτό τό άπειρο τριγύρω, η θάλασσα, ό ορατός, όλα εινε τόσο εύχάριστα για ένα ρομαντικό!... Πέρασα τόσους κινδύνους, τόσες δυσάρεστες ήμέρες, κι' όμως δέν μπορώ να πώ πως έμίσσησα ποτέ τό επάγγελμά μου! — Και δέν επιθυμώσατε ποτέ μιά γυναικούλα... μιά οικογενειακή εστία; τόν ήρώτησεν η Λινέττα. — Και ναί και ό,τι... Έκενο που επόθησα πάντα ήταν τό φιλά μιάς μητέρας—εινε τό μόνο άδολο, τό μόνο ελικρινές... — Τι άόικος που είσθε! όστε τά φιλά που δίνω έγω εις τόν Ζάκ δέν εινε ελικρινή; — Φυσικά, μ' έσεις διαφέρετε απ' όλον τόν άλλον κόσμον... — Αφού λοιπόν σάς άρέσω τόσο, δέν έχετε παρά να βρητέ μιά που να μου μοιάζη... (Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΚΟΥΝΟΥΠΙΑ

Και η Μάσκινα με τον σύνθετο ψυχικό σθένος της, με την αδάμαστον του χαρακτήρος της δύναμιν, εδρεν διι δέν της έμενε τίποτε άλλο να κάμνι, εμην να συναντηθί ούκοπροσώπος με τον Φάνη και να του ζητησή προφορικά εξήγησεις επί της επιστολής του εκείνης.

Εν πρώτοις θα ήθελα πολύ να ξεύρω ότι μ' έσυγχώρησε διά την σκηνην που σού έκαμα χθες βράδυ. Έρωγα όαν κλέφτης από το σπίτι σου διότι δέν ήσταν βέβαιος περί του έαυτού μου...

Είμαι βεβαίως πολύ έμφορη και πολύ επιθυμητή, όποτε άρκεί να δελήσης και εύκολα θα βρηθί άλλον έρωτικόν μου, διά να μου έπιβάλλει να καθήκον μου άπέναντί σου. Ότεω εις την διάθεσίν σου 30 χιλ. φράγκα τά όποια μπορείς να τά σημάξω όποτε θελήσης από την Τράπεζάν μου...

Και για το παιδί μας, για το παιδί του ούτε λέξι ό άνασθητος! άφησε να της διαπύρη η Λέλα, μόλις έτελειώσε την άνάγνωσιν της επιστολής, με την όποιαν έκλεισε δι' αυτήν η ώραιότερα σελίς του βίου της και άνετρέπετο εκ βάθρων τά σχέδια τά όποια έκπαττε διά το μέλλον.

Καθόλου, δέν ήμουνα ποτέ τού κόσμου. Αισθανόμουνα τόν έαυτό μου τόσο στενοχωρημένο όταν ευρισκόμουνα μέσα εις τά σαλόνια!... Και αυτό τό πελώριο άνάστημα μου δέν άμφιβάλλοι ότι μ' έκανε να φανώμαι γελοίος. Ένώ μέσα σ'ό πλοίο και μάλιστα εις την γέφυραν περιβά κανείς τόσο όμορφαι. Αυτό τό άπειρο τριγύρω, η θάλασσα, ό ορατός, όλα εινε τόσο εύχάριστα για ένα ρομαντικό!... Πέρασα τόσους κινδύνους, τόσες δυσάρεστες ήμέρες, κι' όμως δέν μπορώ να πώ πως έμίσσησα ποτέ τό επάγγελμά μου! — Και δέν επιθυμώσατε ποτέ μιά γυναικούλα... μιά οικογενειακή εστία; τόν ήρώτησεν η Λινέττα. — Και ναί και ό,τι... Έκενο που επόθησα πάντα ήταν τό φιλά μιάς μητέρας—εινε τό μόνο άδολο, τό μόνο ελικρινές... — Τι άόικος που είσθε! όστε τά φιλά που δίνω έγω εις τόν Ζάκ δέν εινε ελικρινή; — Φυσικά, μ' έσεις διαφέρετε απ' όλον τόν άλλον κόσμον... — Αφού λοιπόν σάς άρέσω τόσο, δέν έχετε παρά να βρητέ μιά που να μου μοιάζη... (Άκολουθεί)

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΨΕΜΜΑ

George de Lys
Την ελξ συναντήσῃ στήν ρυ-νι-λα-Παι τήν ὄρα πού σχολοῦν τὰ μοιστρούδικα...

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
Ο ΔΥΠΗΡΜΕΝΟΣ ΧΟΡΟΣ

Δάμπρον Πορφύρα
Οι λυγροὲς χορεύοντι κι' οἱ πεντάμορφες σὸν Ἄδη μὲ τ' ἀγρία καὶ στενάζον κρατοῖνε τὸ ρυθμὸ μὲ τὰ τραγούδια τους...

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
ΓΙΑΠΩΝΕΣΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑΚΙΑ

Μοῦ φάνηκε πὼς χιόνει λουλούδια. Ὁχι. Ἦσαν ἢ ἀγαπημένη μου πού ἐχόταν στήν ἀγκαλιά μου...

Ὁχι, δὲν μπορῶ! Διεμαρτυρήθῃ ὁ Οὐμβέρτος. Ἐίμαι ζωγράφος, ματριάξέ, καὶ ποτὲ τὰ μάτια μου δὲν σιγήτησαν μόντλο τόσον τέλειο...

λοῖσαν πια μ' ἄλλο τὸ θαρρὸς. Ἐκεῖνος, ἐκσαιτικός ἐμπρός εἰς τὴν καλλονὴν πού ἀπεκαλύφθη σὰν μάτια του γὰρ...

Μὰ φορὰ ἀκόμα πρὶν ν' ἀρῆσθαι τὸν κόσμο ἀνόνε, ἦθελα νὰ σὲ ξαναῖδῃ, γὰρ νὰ πάρω μαζί μου σὸν ἄλλο κόσμο τὴν ἀγαπημένην σου...

Κι' ὁ Οὐμβέρτος ἐπέστρεψε πρὸς τὴν ἀγαπημένην του ὄρα πού ἐπείτα ξαναπῆρε τὸν δρόμο τῆς...

Ὁ Οὐμβέρτος, πού ἔως τότε τὴν ἐβλεπε ὡς ἀρτίσταν, τὴν ἐνοιώσατο καὶ ὡς ἄνδρα...

Μὲ τὴν ἀγάπην σου, τοῦ εἶπε καὶ οἶφθηκε στήν ἀγκαλιά του.

Ὁ Οὐμβέρτος τῆς ἐπιθύρηξε γλυκὰ λόγια, τὴν ἐσυγκρατοῦσε μὲ χειρονόμιες ἡμέρες...

Ὁ Οὐμβέρτος τῆς ἐπιθύρηξε γλυκὰ λόγια, τὴν ἐσυγκρατοῦσε μὲ χειρονόμιες ἡμέρες...

Ὁ Οὐμβέρτος τῆς ἐπιθύρηξε γλυκὰ λόγια, τὴν ἐσυγκρατοῦσε μὲ χειρονόμιες ἡμέρες...

Ὁ Οὐμβέρτος τῆς ἐπιθύρηξε γλυκὰ λόγια, τὴν ἐσυγκρατοῦσε μὲ χειρονόμιες ἡμέρες...

Ὁ Οὐμβέρτος τῆς ἐπιθύρηξε γλυκὰ λόγια, τὴν ἐσυγκρατοῦσε μὲ χειρονόμιες ἡμέρες...

Ὁ Οὐμβέρτος τῆς ἐπιθύρηξε γλυκὰ λόγια, τὴν ἐσυγκρατοῦσε μὲ χειρονόμιες ἡμέρες...

Ὁ κ. Φανίγκ δὲς θεωρεῖται ὡς εἰς τὸν πλὸν ἐπιλέκτων συγχρόνων μάγων, παροῦσα πρὸς συντάκτην τοῦ Παρισίου περιοδικοῦ «Nos Loisirs»...

— Λοιπὸν ἔτσι... τὰ ἐγαλύσατε ὀριστικῶς; — Καὶ ἀμετακλήτως...

— Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Νίτσο, μὴν ἀστειολογῆς. Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι μοῦ ἦταν πιστὴ...

— Μα ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ φρονιμάδα τῆς εἶνε πού μ' ἔκαλε ἐνός φρενὸν! Σέ ὄντως τί βαρετὸ πρῶγμα εἶνε νὰ ἐξῆς μὴ ἐρωμένη πολὺ πιστῆ!

— Καὶ τώρα τί θὰ κάμῃς, θὰ πιάσῃ ἄλλην; — Ἄ, ὅσο γι' αὐτὸ ἐγὼ ἐγίνε κίολας, μὰ νὰ ἴδωμε πὼς θὰ τὸ πάγῃ ἢ ἐγκαταλείψῃται.

— Καὶ ὁ φίλος μου ἐπιταγὴν τὸν ἀδελφόν σου τὸν κεραυνὸν νὰ πῆθῃ ἐν καιρῷ αἰθριωτάτῳ καὶ...

— Καὶ ὁ φίλος μου ἐδιάρσατο: — Κ' ὄχι, Συγκωποῦσατε τὸ θάρρος μου... μὰ κινδυνεύει ἡ τιμὴ μου καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι δικαιολογημένος...

Ὁ κ. Ρινόκωρος, ἐντιμὸς καὶ φιλήσυχος τραπεζίτης, εἶχεν ἀρχίσει πρὸ πολλοῦ νὰ ἀποπτεῖται τὸν τρυφερόν του ἡμίση, τὴν Τίτικα...

ἔλεγον συνάψει σχέσεις, ἀλλὰ εὐθρόνησεν ὡς φαίνεται κολοθελεῖται, οἱ ὁποῖοι ἐδύσαντο νὰ ἐλδοκοῦσαν τὸν σύζυγον καὶ τὴν Τίτικα...

— Πὼς θὰ τὰ καταφέρω; — Τί σὲ μέλλει ἔχει τὸ σχέδιόν σου. Στελεῖ μου μόνον ἐκεῖνον τὸ καπέλλο σου μὲ τὴν ἀγκυρέττα καὶ τὸ γκορί μαντῶ σου αὐριο κροῖ.

— Χ! ἔκαμεν ἡ Νινέττα, πρόκειται νὰ παῖξωμε κανένα παιχνιδίον; — Μὴ μὲ ρωτᾷς τίποτε, μόνον εἶλα εἰς τὸς 5.

— Ἐταί, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐπίτακα ἀπὸ λίγην ὄρα πού ἡ Νινέττα ἐβόησεν εἰς τὴν γκαρσονιέρα τοῦ Γιώργου...

— Ὁ Γιώργος ἀκαμπτος δὲν ἐνοιώσατο νὰ ἐνδύσῃ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εὐθέως ποῖον ἦν; Νὰ γράψῃ δύο ὅπως βαρδύτερον στήν Τίτικα...

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ

ΓΙΟΥΝΤΕΣ

ARTHUR BERNEDE & LOUIS FEUILLADE

Και όταν τέλος μετά πολλές περιπετειάς κατόρθωσαν ν' ανακαλύψουν την επομένη τον Γιαννάκη εις τὸ δάσος τῶν Φοινιανῶν...

— Πάλι μᾶς ξέφυγε ὁ Σατανᾶς, ἐβροντήθη ὁ εἶς τῶν κακοῦργων, ὅστις ἀνομάζεται Λουσάρ...

— Θὰ εἰπὼ εἰς τὴν Ρόζαν ὅτι θὰ φύγω αὐθιγὸν διὰ τὸ ὑπάρχον ἐν τῷ Ἰδιοκτησίῳ μου...

— Μιὰ χαρὰ εἶμαιτε τώρα, συνάδελφε Ζουλό, εἶπεν ὁ Λουσάρ...

Καὶ ὅταν πρᾶγματι ἐγένε. Ὁ Γιουντέξ ἀφοῦ εἶπεν ἐπιμετρητικὸς ἤθελεν εἰς τὴν Ρόζαν...

— Ὁμοῦ καὶ ἄν μᾶς βγάλη, μιὰ φορὰ καλύτερα θὰ εἶνε ἀπὸ δὴ μᾶς, εἶπεν ὁ Λουσάρ...

Ταυτοχρόνως σχεδὸν τὰ ὑψηλά ἀγροῦχοτα τὰ ὅποια πυκνὰ ἐξετίθεντο γύρω τῶν πυργῶν...

— Μάλιστα, κύριε, ἐφέλλισαν οἱ δύο ἀβλιῶν. — Ποῖος εἶνε ὁ ἀρχηγὸς σὰς...

Τὸ δημοψήφισμα καλλονῆς

ΠΟΙΟΙ ΑΙ ΦΡΑΙΟΤΕΡΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς προθεσμίας διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν εἰκότων ἐκ μέσου τῶν ὑπεψηφίων...

Πολὴ καλὴ ἡ φωτογραφία σας καὶ πολὴ χαριτωμένη τὸ προσωπίκι σας...

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

Ἐκ τῆς γραφῆς ἐπεξηγείται ὁ χαρακτήρ. Ἀπαντῆσεις μόνον εἰς ψευδόμενα...

Ποιοῦσαν ψυχὴν. Δοξίμην.— Αἱ διάφοροι ψυχικαὶ καταστάσεις τοῦ ἀνθρώπου...

ΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ Ἐν Ζαγορά τῆ 2-6-1920

Κύριοι: Τὸν εἰς ὄνομα «Κωνσταντινίδης» διὰ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ...

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ἄχ, Θεέ μου! Ἄς μὴν ἐσυναντοῦσα μιὰ φορὰ εἰς τὰ γράμματα τῶν ἀναγνωστῶν τῆς λέξης «ὀστρηρὸς»...

ΜΕΤΑΣΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΑ ΙΣΤΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Θέλω νὰ γνωρίσω κάθε ὠμορφη χίτρα ἢ ζωτογράφημα ποὺ εἶναι περὶ τὰς 27 χρονία καὶ ποὺ θὰν μορφομένη καὶ ὄχι ἀγαπᾷ τὴν τέχνην...

— Διλόσις. Λόγῳ ἀσθενείας δὲν ἀπάντησα εἰς τὰς μέτρι τοῦδε ληθραίας ἐπιστολάς...

— Ἐπιπόνητος Ἰσχυρῶν. Μ' ἐλθισμένους; διατί δὲν μοῦ ἀπαντᾷτε...

— Ἐπιπόνητος Ἰσχυρῶν. Μ' ἐλθισμένους; διατί δὲν μοῦ ἀπαντᾷτε...

— Ἐπιπόνητος Ἰσχυρῶν. Μ' ἐλθισμένους; διατί δὲν μοῦ ἀπαντᾷτε...

— Ἐπιπόνητος Ἰσχυρῶν. Μ' ἐλθισμένους; διατί δὲν μοῦ ἀπαντᾷτε...

— Ἐπιπόνητος Ἰσχυρῶν. Μ' ἐλθισμένους; διατί δὲν μοῦ ἀπαντᾷτε...

δηλώσεις μου με ἐτίμησαν διὰ 200 καὶ πλέον καρτῶν καὶ ἐπιστολῶν καὶ πρὸς οὓς ὁ ἀπάντησιν κατὰ σειράν...

— Ἀντάλλαξις. Ἐπιστολάς ἐπιλογοῦσας καὶ φιλοσοφικὰς ἀποδοτικὰς...

— Ἀντάλλαξις. Ἐπιστολάς ἐπιλογοῦσας καὶ φιλοσοφικὰς ἀποδοτικὰς...

— Ἀντάλλαξις. Ἐπιστολάς ἐπιλογοῦσας καὶ φιλοσοφικὰς ἀποδοτικὰς...

— Ἀντάλλαξις. Ἐπιστολάς ἐπιλογοῦσας καὶ φιλοσοφικὰς ἀποδοτικὰς...

— Ἀντάλλαξις. Ἐπιστολάς ἐπιλογοῦσας καὶ φιλοσοφικὰς ἀποδοτικὰς...

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΝ ΔΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ

Η ΠΑΡΒΑΣΙΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

Περδίκω μ' π'λί μ' Πώς μοίεσαι, τί μοι γένισι, τί μ' πιερωγλυκουφικάν'ς; Καλό εϊσ' άκόμα, για πέθανος δίχους νά μ' στείλ'ς χαμπέρ';

Καλά μ' εϊσ' πάλε, σι' θέλ'ς νά τ'νιάξ'ς τά πέταλα, εϊν' άνάγ' νι καριζά; τού χάρου γάθ' νά σι' πέρ';

Από την ζωή των νεοπλούτων

ΤΑ 15 ΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ ΓΑΡΕΦΟΥΛΑΣ

Αϊδεσημότατον μΐτερο μου Αλο τοαγιάταλην χέρονον μοι εφκισσαι ε- τοϋτος ο μασκας ο συζης μου, τδ δληον την προϋγομενν Δεπτερα όπου ηρα καιφαλωπονο κε κακωστομαχη εφροραι το κυρ-γηατρώ, τδ ωποτον ουδε κενίνο εϊσε καθάληον μου ηπε νά περο, μό ε νά κάνω μάναρα.

Το Ευαγγέλιον κάθε ερώσης καρδίας και κάθε ψυχής πονούσης θ' αποτελέση η ιστορία

ΤΟΥ ΜΙΜΗΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ

την οποία από τού προσεχούς φύλλου της

δαρχίση δημοσιεύουσα η «Σφαίρα».

Όλοι οι αναγνώσται μας, όλη οι Αθηναίοι, όλοι οι Έλληνες έχουν ακούσει κάτι περί της τραγικής αυτής ιστορίας, έχουν τραγουδήσει τδ γνωστόν τετραστίγιον, ελάχιστοι όμως, και αυτοί εκ των άνηκόντων εις την παρελθούσαν γενεάν, γνωρίζουν εν τφ συνόλω και εν ταις λεπτομερείαις την ιστορίαν αυτήν η οποία αποτελεί

την περιπεπθεστέρα κέρω τ'ίτιο- ρίαν της νεωτέρης Ελλάδος.

Ελάχιστοι γνωρίζουν πώς μία ευγενής Γερμανής κόρη η Μαίρη Κεζέλεν κατεϊθούα εις την Ελλάδα διά νά γίνει Αθλική ηγάπηος παραφόρος και εξ'ιςου παραφόρος αντιγραπήθη υπό του Μεκλήη Μεκλήκου.

Και εϊνε άγνωστον ε τελώς μέχρι τουδε πώς εγνωρίσθησαν, πώς ηγαπήθησαν, πώς αλληλογραφούσαν και συνηντώντο, π'τι ανυπέβητα εμπόδι παρενεβάλλον εις την ενωσίν των κ'ι πώς και διαίη ζυτοκτόνησαν

θυσιάσαντες τās ώραιας νεανικάς των ύπάρξεις εις τού ερωτός των τόν βωμόν.

Όλας αυτās τās συναρπαστικάς και πλήρεις μεγαλειόδους ερωτος και τρυφερότ' ρομαντισμού πληροφορίας θα τās δημοσιεύση η «Σφαίρα» εντλούσα αυθεντικάς λεπτομερείας εκ του Ημερολογίου ουσενωτ'ίτου συγγενοϋς του Μιμήκου προ δόλλγων μόλις μνηδων άποθανόντος.

Δεν πρόκειται περί μυθιστορηματος Εϊνε μία αυθεντική ολοζώντανος ιστορία η οποία συνηκόντισεν δίοκληρον την προδ 3Οετίας Αθηναϊκήν κοινωνίαν.

Και δλη η ζωή της κοινωνίας των παλαιών Αθηδων με τās ερωτικά της σκάνδαλα, με τούς τύπους της, με τās μονομαχίας της και τās σκοτεινάς εγκλήματά της με την σπαρτακτικήν ιστορίαν τού ερωτος μετς τρελλής και τ' άφάνταστα όργια μετς μεγάλης κοκότας της εποχής εκείνης; στραγγιλιζούσης τās δυο παιδιά της, θά παρελάση από τών στηλών της «Σφαιρας» συυφασμένη και συμβαδίζουσα με την συνταρακτικήν ιστορίαν

ΤΟΥ ΜΙΜΗΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ

εφτονου τού λού του άντροϋς μου. Μουνη- ασσα κε άντη για καλήτερα οϊμε χειρόταϊρα. — Μά καλά μαι ε'α μ'άνηνο κ'ίωσε; — Πός ε'να, εδ με μού ηται ο γοιατρώς νά κάω. Τά έκανα όλλα μαζι γνά νά μ'ην κατα- βένο καθαι μέρα και σαι βάνο σε εκσοδα. — Τη λαϊ; μπραι άθισίωφον εδ μπάννα τ'ν ηδία μαϊρα έκαναις! Γι' αυτώ σ' έπησε ο πε- ρητός.

Τόν κακώ του τόν κερδ όλη γη άφτο περί γυατή εϊ'τουναι κερη η θάλασα.

μηδ'αι Γαρεμφούλα

ΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

[ήγουν όμιλίες επίκαρροι]

Τδ λεπόν τά ημάτατε ηγαητοι φίλοι και άναγνωσθοι τά νεαρά της ημεροδς ηγουν τās ειδήσεις της παρελθών Δεπτεροδς τδ όποτον η κορβέντα περίξ εκατομμερίων, καθάπερ ημοι ούχ εχονδες τά κέκτηνδαι άλλοι διελχόμενοι άπτοι καλλιτέρωσ και εμιαπτοι χειροτέρωσ Ούκ ητεον όμοσ Κλεάνθησ άνηρ όρηροδς σύνδροφοσ

ούκ μην αλλά και ποιητή τού σιδήρ όφιλης και άποθηκίτων εξ πείνης εκατο μερίοχοσ εέγονεν εξαπίνης θανούσ; ει; συγγενεσ του εκ Αμερικώσ αι άπτοδς μονήρησ ύπάλχωσ κληρονομιακόσ. κ'άλασ γοϋν ού'ο ύπήγον μετ' τδ κατεπεϊγον και τφ εφην «δδκον καιμοι, εμβόρβα, όλίγον, φαγοϋντεσ άλλον και άλλαν όμοϋ δέον εη σκακαλέασαι και τά ύφιλά εκ κοινοϋ». Άλλ' άτ'ου άγρον άγοράζαν οσ τού μακαρίου ποσώσ χαμπέριον ενεϊχε περί εκατομμερίου τδ όποτον και μεσβαίνει κεχαμένον τδ ψιλικούν ο'είον.

Ο Αγκαθ'άγγελος

Τού Βλάμη τά καυώματα

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

Γειά σου, οέ Μανιώ περισπούδαστη, και με τδ μπαρδόν κίολασ που δέν ηρθα χιέσ τη νύ- χια νά ξεγηδοϋμε. Ζωστη, κουνουπια, ίδρω- τασ - μ' ενοησεσ; - που καιροδ για προστειβέσ και ζαχαρώματα. Η γυναϊκα εϊνε σάν τη σό- μπα, χειμω ιάκκη. Άμα πίοση τδ καλοκαιρι μονάγα για τδ ψεγδο εϊσε, οέ κατεψυγμένες. Για τούτο ξενοϊχτηκα κ' έγω στην πλατεία τού Μεταεουργίου για ρωμάντσα. Βέσκα και τόν Κίτσο τη; Μινώλαϊνας, τδ αστοράκι ντέ!

Γειά σου, άδρφεσ, τού κάνω. Κανονι- σμένα τά πράγματα; — Πιληά δουλειά, μου κάνει. — Κάτσε τδ λιπό νά πάρουμε τ' αναψυ- χτικά μας.

Όσω σακάκια, όσω γελέκα, και στρωθή- καμε στον καφνε, όλοτ' μου καρέκλεσ καθε- κιστοσ και ποδισαι κάπελλα.

Διατάχτε, περ καλώ. — Εγώ, νά μου φέρησ ε'να ύποβρούχιο, πα- ραγγέλει ο Κίτσο.

Κι' έμένανε ε'να κηρϋλι, διατάζω εγώ.

Τδ γκισρόνι άνις νά πάρη την παραγγελία στεκώτασε κ' ε'ασκε σάν παποϋτσι με ξεκιάρ- φωτη μετσοδία.

Υποβρούχιο! Καφούλι! - μ'α; κάνει - Στο Υπουργείο τδ Νεντικδ και στο Περιτιδοποι- ειο, περικαλδ, κύριοσ.

Τ' εϊπεσ, οέ άρουργαίε; τού κάνω. Την κο- ρόδαι κάνεις, για καλαμροχάτποτα εφαιγεσ και σου χρειαζόνται τίποτισ μηχητέσ στο στο- μάχι για νάν τ'α χονέψησ;

Με τδ μπαρδόν, κύριοσ, εδδ εϊνε καφ- νές, τ' ύποβρούχια και καφρϋλια μου ζητάτε; Έδδ πολάμε βαϊλια, ούσο, καφε και τά τοιοϋτα.

Την ίδια κορβέντα κάνουμε και χροια την άκούμε. Από την Κρύ- λουρη μ'α; ηρθεσ, οέ μι- ξεπολιε, και δέν έξορεισ πώ; στην άογαία έλλη- νικά τη βαϊλλια τηνε λέγατε ύποβρούχιο και τδ ούσο καφούλι;

Ητανε πρωτ'άρα, λέει, και δέν τώ'ερε, μ'α; ζή- τησε και συγγνώμη κ' ε- ται μεδέν παραέξηγησι - άλλοιως; έ; και κ'άφωσα.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1920

Ψαράκι Έρμου», «Μερίστο», «Νεαροί Σκα- πανεϊσ», «Ιούλιος Μορένο», «Κατεψυγμένη Παξιμαδοκλέφτρα», «Κίμων Άνδθς», «Ληστο- νημένο Στρατί», «Νεασός Ιππότης», «Ανυπό- φοροσ Άνιχνευτήσ», «Αηδών τη; Γκούρλιζα», «Έρευνητήσ», «Δέλεαρ», «Μικρά Γαλή».

Ο Βλάμησ